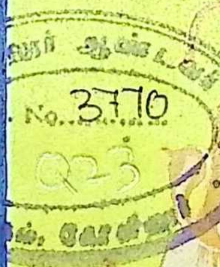
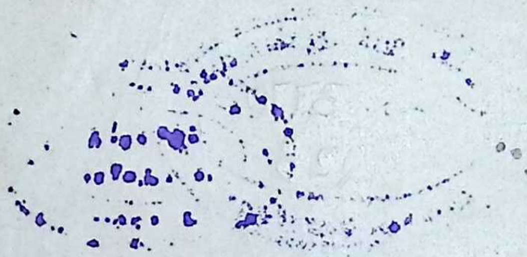

சிவதத்துவம்

சிவதத்துவம்

இயற்றியவர்

சுவாமி சித்பவானந்தர்

அன்பன்

சி. சாமிநாதன்

இக்கல்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்

திருப்பராய்த்துறை-639 115

எலமனூர் ஸ்டேஷன், திருச்சி ஜில்லா

1960

24.10.82

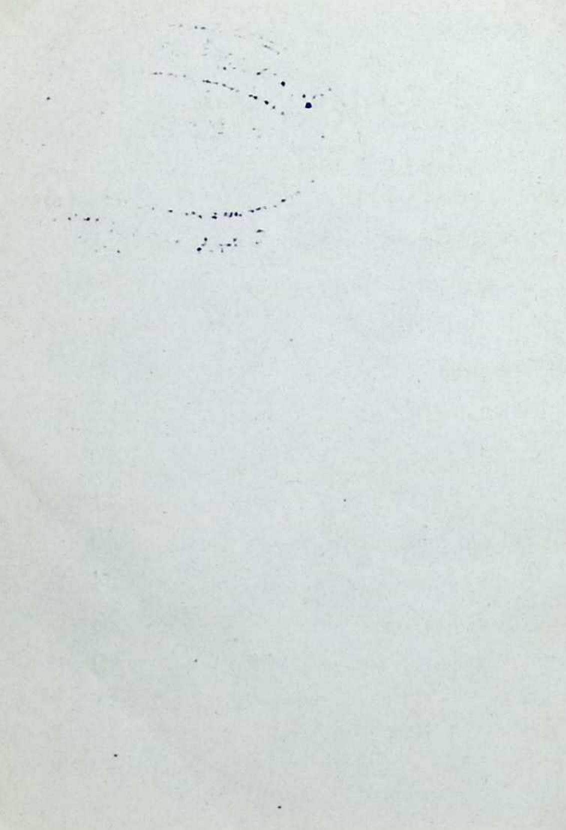
தபோவனத் தொடர் 1

முதற் பதிப்பு	*1947*
ஒன்பதாம் பதிப்பு	*1973*
பத்தாம் பதிப்பு	*1976*
பதினொன்றும் பதிப்பு	*1980*

விலை 0-70 பைசா

தபோவன அச்சுப்பள்ளி, திருப்பராய்த்துறை

பொருளடக்கம்

சிவ தத்துவம்

திரிலோகக் குடும்பம்

இந்திரியங்களின் துணைகொண்டு அறியப்படுவது உலகம். அந்தக்கரணமாகிய மனது, புறக்கரணங்களாகிய கண், செவி ஆகிய இவைகளிடத்துஉண்டாகும் கேடுகட்கு ஏற்ப வெளியுலகம் கேடுடையதாகத் தென்படுகிறது. உண்மையில் உலகில் கேடு இல்லவே இல்லை. அவரவரிடத்துள்ள கேடுகளுக்கு ஒப்ப அது குற்றமுடையதாகக் காட்சி கொடுக்கிறது. மனதும் இந்திரியங்களும் வேலை செய்யாது ஒடுங்கிவிட்டால் புறவுலகின் காட்சியும் நின்றுவிடுகிறது. மனதையும் இந்திரியங்களையும் நன்கு பண்படுத்த நமக்கு இயலுகிறது. சமய அனுஷ்டானங்

களும் ஆத்ம சாதனங்களும் மனதைப் பண்படுத்துதற்கென்றே அமைந்துள் ளன. தெளிந்த மனங்கொண்டு, திண் ணிய கரணங்கள் கொண்டு காணு மிடத்து இதே உலகம் சிவமயம் என்பது விளங்கும். பூரண விழிப்பு அல்லது ஆத்மபோதம் மனிதனுக்கு உண்டாகக் கூடும். பூரண விழிப்பு உண்டாகிக் கருவி கரணங்கள் ஓய்ந்தவிடத்து எஞ்சியிருப் பது சுத்த சிவம். அப்பொருளைப் பல பெயரிட்டுச் சமயங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வுலகை உள்ளபடி காண்பவன் கடவுளைக் காண்கிருன். கடவுள் எத்த கையவர் என்று இயம்புவதன் மூலம் இவ்வுலக நடைமுறையே விளக்கப்பெறு கிறது. குடும்பிகளுள் அவர் பெருங் குடும்பி. குடித்தனமோ துரைத்தனமோ எனப்படுகிறது. உலகெல்லாம் அவர்

குடும்பம். அதன் முறைபிறழாத நடையே அவரது ஆட்சி. சிதறடையும் உலகம் அவரது ஆட்சிக்கு உட்பட்டு ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறது. முரண்பாடுகளெல்லாம் அவரது ஆணையால் ஒழுங்குப்பாடு பெறுகின்றன. அவரது குடும்பத்தை ஓர் எல்லேயில் அடக்கி வைத்துப் பார்த்தால் இவ்வுண்மைகள் நன்கு விளங்கும்.

திருக்கயிலாயகிரியிலே பார்வதி சமேதராய் பரமசிவன் வீற்றிருக்கிருர்; பரிவாரங்கள் அனைத்தும் புடைசூழ்ந்திருக்கின்றன. மனைவாழ்க்கையின் பொறுப்பு, பேறு, பண்பு அனைத்தும் ஆங்கு ஒன்று சேர்ந்து மிளிர்கின்றன. பேறுகளில் தலையாயது மக்கட்பேறு. தன் மகன் என்று ஒரு பதுமை பிறந்துவிட்டால் போதாது. அவன் அறிவறிந்தமகன் ஆதல்வேண்டும். ஞானக்களஞ்சியமாக மிளிர்கிருன்

கணபதி. இனி, தனியறிவு போதாது. அதுவெறும் சப்பாணி; செயலுக்கு உதவாது. மூத்தவனுக்கு அனுசரணையாக ஆற்றலும் துடுக்கும் வடிவெடுத்தவன் ஆகிருன் இளையவன் கார்த்திகேயன். அறிவும் ஆற்றலும் எவனிடத்து ஒன்று சேர்ந்து ஒளிர்கின்றனவோ அவனே பண்புடைய மகனுகிருன். இவ்விரண்டு மேன்மைகளையும் தனித்தனியே விளக்குவதற்கு, அவைகள் இரு பிள்ளைகளாக ரூபகப்படுத்தி விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன. அறிவும் ஆற்றலும் ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றவன் சிவனை அறிய வல்லவனுகிருன். அவனே உண்மையில் சிவ குமாரனுகிருன்.

பரமேசுவரன் எதிரே அவரது ஊர்தியாகிய காளையொன்று படுத்திருக்கிறது. இறையவர் இடப் பாகத்தில் அம்பிகை

அமர்ந்திருக்கிருள். பக்கத்தில் அவளு டைய வாகனம் சிம்மம் இருக்கிறது. அப்பன் அண்டையில் மூத்தவன் கணபதி யும், அம்மையின் மருங்கில் மைந்தன் முருகனும் இடம் பெற்றிருக்கிருர்கள். தந்தை மூத்தவனையும் தாய் இளையவனை யும் நேசித்தல்தானே இயல்பு! மூத்தவன் முன்பு மூஷிகம் விளையாடுகிறது. முருகன் மருங்கில் மயில் குலாவுகிறது. தந்தையின் மேனியில் பாம்பு நெளிந்து நெளிந்து ஊர்கிறது; இடையிடையே அது படமெடுத்து ஆடுகிறது. மேற்பூச லாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு இக்காட்சியில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லை. ஐதிகத்துக்கு உட்பட்டுக் கன்னத்தைக் கரத்தால் அடித்துக்கொண்டு "அரஹரா" வென்று ஆரவாரித்து அண்ணலை வணங்குத லோடு அவர்களது வேலை முடிந்து விடுகிறது.

சிறிதுசிந்தித்துப் பார்ப்பவர்க்கு இதில் விநோதமொன்று விளங்கும். காளையும் காளையைக் கொன்றுதின்கின்றசிங்கமும் பக்கம்பக்கம்அமர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளின் இயல்புகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டவைகள். ஒரே உலகில் அவைகள் வாழ்ந்திருக்கின்றன. வருத்தப்படும் தன்மை காளையிடத்து இருக்கிறது. வருத்தப்படுத்தும் தன்மை சிம்மத்திடம் இருக்கிறது. தன் உயிருக்கு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கேடு வரலாம் என்ற கவலை காளைக்கு உண்டு. உணவுப்பொருளைச் சும்மா விட்டுவைப்பானேன் என்ற துடிப்பு மற்றதினிடத்து மேவுகிறது. மூத்தவனுடைய வாகனமாகிய எலி துள்ளிக் குதித்து விளையாடுகிறது. தன் தலைவனுக்குப் படைத்திருக்கும் உணவு வகையில் அது உரிமை பாராட்டுகிறது. நினைத்த பொழுதெல்

லாம் அதில் கொஞ்சம் கொரித்துத் தின் கிறது. இங்குமங்கும் ஓடித்திரிகிற எலி யின்மீது திடீரென்று பாம்பு பாய்ந்து விடலாம். ஆனால் பாம்பு பயமற்றுத் திரி தற்கு இடமில்லை. ஏனென்றால் அதே வேளையில் மயில் குதித்தோடிவந்து பாம் பைக்கொத்திக் கொல்லவும் கூடும். சிற்று யிர்களுக்கிடையில் இத்தனை விதமான போராட்டங்கள் இருக்கின்றன. இனி, பேருயிரின் பிரதிநிதிகளாகிய பிள்ளை யாரும் குழந்தை வேலனும் விவகாரமற்ற சாந்த மூர்த்திகளல்லர். மூத்தவனது முறம் போன்ற காதைக் கிள்ளுதற்குக் கள்ளத்தனமாக மெள்ள முருகன் அரு கில் வருவான். தனது மதிநுட்பத்தால் அதைக் குறிப்பறியும் கணபதியோ இளையவன் தலையில் ஓங்கிக் குட்டிவிடு வான். சிறுர் சண்டை மூண்டுவிடும். ஆக, சிவனார் குடும்பம் அவ்வளவு சாந்தமான

தன்று. எந்த வேளையில் வேண்டுமானு லும் விவகாரம் வந்துவிடும். வாழ்க்கை என்பதே விவகாரம். தொல்லைகள் பல அதில் துலங்குகின்றன. ஆயினும் அதைப் பற்றி அவர் அல்லற்படுவதில்லை. மனை வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்ற ஏக்கமும் கிடையாது. உள்ள ஏற் பாடே உயர்ந்த ஏற்பாடு என்ற சித்தாந் தம்சிவபெருமானுக்கு நெடுநாள் ஆராய்ச் சியின் பயனுய்த் தோன்றியது போலும்!

கயிலையங்கிரியில் மட்டுமல்ல, காணு மிடமெங்கும் இயற்கையில் இதே காட்சி தான் தென்படுகிறது. உலக வாழ்க்கை யில் முரண்பாடுகளுக்கு முடிவில்லை. இன் பம் வேண்டுபவனைத் துன்பம் துரத்து கிறது. நட்பை நாடுகிறவனுக்குப் பகை பலாத்காரமாக வருகிறது. அமைதி தேடுபவனுக்கு நிலைகுலைவு தென்படு

கிறது. இந்த மாறுபாடுகளுக்கு இடையில் வாழ்க்கை உறுதிப்பாடுடையதாக வேண்டும். உறுதிப்பாடே இல்வாழ்க்கையின் நோக்கம். யாரிடத்து உறுதிப்பாடு உண்டோ அவர் தக்கார்; யாரிடத்து அது இல்லையோ அவர் தகவிலர். இயற்கையின் அமைப்பும், அதில் மனிதன் கடைப்பிடிக்கும் இல்லறம் என்னும் நல்லறமும் சேர்ந்து தக்க பயிற்சியை அவனுக்கு அளிக்கின்றன. பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனது விநோதமான குடும்பத்தினின்று நாம் பெறும் பாடம் இதுவே.

எல்லாம் சிவமயம்

அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவரவர் பொறுப்புக்கும் அந்தஸ்துக்கும் ஏற்ப வண்டி வாகனங்களை உடையவராகின்றனர். இறைவரது குடும்பத்தில் அமைந்த வாகனங்களும் அங்ஙனம் முற்

றும் பொருத்தமானவைகள். தலைவனது தகைமைக்கும், பொறுப்புக்கும், அமைதிக்கும் ஏற்ப அவருக்கு ரிஷபம்வாகனம், தாய் பராசக்தியின் பராக்கிரமத்துக்கு ஏற்ப அவளுக்குச் சிங்கம்; முருகனது அழகுக்கு ஒப்ப அவனுக்கு மயில்; மூத்தவனது அறிவு எதையும் துருவி ஆராய வல்லது என்பதற்கு அறிகுறி, எதையும் பொத்துத் துளைக்கிற எலி—இங்ஙனம் மூர்த்திகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. எல்லா உயிர்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து இறைவன் அவைகளை ஆட்டுவிக்கிறான் என்பதே வாகனம் என்பதன் உட்கருத்து. உண்மையில் உயிர்களெல்லாம் அவருக்கு வாகனம். பாம்பு, பறவை, உக்கிரமான மிருகம், சாந்தமானமிருகம், சிறிய உயிர், பெரிய உயிர் எல்லாம் அவருக்கு வாகனம். ஜீவர்களைச் சிவனோடு இணைத்துக் காணுமளவு கேடு

இல்லை என்ற கோட்பாட்டையும்அவரது குடும்பம் விளக்குகிறது. அக்கோட்பாட் டின் உயர்வைத் தம் தலைமுடியில் அவர் வைத்துள்ளார். சந்திரனுக்கும் பாம்புக் கும் என்றும் பகை. ராகு, கேது என்ற ஸர்ப்பங்கள் சந்திர சூரியர்களை விழுங்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பது ஐதிகம். ஆனால் சிவனரது ஜடாமுடியில் ஸர்ப்பமும் சந்திரனும் பகைமையை இழந்து பண்புற்றிருக்கின்றன. அவர் மயமாய்க் காணுங்கால் பாம்பும் பயத் துக்குரியதன்று. வேறுபாடுகளெல்லாம் அவரது வெவ்வேறு விளையாட்டுகளாய் அமைந்துவிடுகின்றன.

புலிவேஷம் போட்டுக்கொண்டு அண் ணன் தன் தங்கையைப் பயமுறுத்தப் போனன். அவள் கோவென்று கதறிக் கீழே விழுந்தாள். அவ்வேளையில் அவன் வேஷத்தை நீக்கினன். ‘ஓ இது அண்

ணன் தானு!, என்று அவன் அருகில் ஓடி வந்தாள். இக்கோட்பாடு எல்லா உயிர் களுக்கும் மெய். அண்ணல் அளவி லடங்கா வடிவங்களை எடுத்து விளையாடு கிறுர். அறிவிலிகள் அதை அறியாது அவரது வடிவங்களில் வேண்டுவன, வேண்டாதன என வகைப்படுத்துகின்ற னர். சிவஞானம் பெறுகின்றவர்களுக் குப் பாம்பும், புலியும், பசுவும், சிங்கமும் ஒன்றே. பூதங்களுள் புனலும் அனலும் அவரிடத்துப் பொலிந்திருக்கின்றன. சிவம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் மங்களம். உலகைச் சிவத்துக்கு அன்னிய மாகக் காணுமிடத்து அது அமங்களம். அதைச் சிவமயமாய்க் காணுமிடத்தே அது மங்களகரமானது. எல்லாம் சிவ மயம். இவ்வுண்மையை அறிந்து அதற்கு ஒப்ப ஒழுகுபவர்க்கு வாழ்க்கை நலன் அனைத்தையும் தரவல்லது.

சிவ சக்தி

சமதரையில் நின்று கொண்டு பார்ப்பவருக்கு மேடு, பள்ளம், மரம், புல் இவைகளுக்கிடையில் வித்தியாசம் நன்கு தெரிகிறது. மலையின்மீது ஏற ஏற, வித்தியாசம் மறைகிறது; எல்லாம் ஒரே சம வெளியான காட்சியாகிறது. இறைவனை இயற்கைமயமாய்க்காணுமிடத்துஎல்லாவித வேறுபாடுகளுக்கும், மாறுபாடுகளுக்கும் ஆங்கு இடமுண்டு. அவர் சொரூபத்தில் மற்றொரு காட்சி காணலாம். அர்த்தநாரீசுவரன் என்பதும் அவரது வடிவம். மாது ஒருபாகம் ஆனவர் என்று அது பொருள்படுகிறது. ஒரே வடிவத்தில் பாதி ஆண், பாதி பெண். இது இயற்கைக்கு ஒவ்வுமோ என்னும் கேள்வி எழலாம். கொஞ்சம் துருவி ஆராய்ந்தால் இதுவே இயற்கையின் இயல்பு என்பது விளங்கும்.

ஸ்தாவர உலகில் ஒரே வடிவத்தில் ஆண் இயல்பு, பெண் இயல்பு இரண்டும் சேர்ந் திருக்கின்றன. ஒரே புஷ்பத்தில் ஆண் பாகம், பெண்பாகம் ஆகிய இரண்டும் இருக்கின்றன. அவ்விரண்டினுடைய பேர்பாதிக் கூட்டுறவால் புதிய விதை உண்டாகிறது. ஜங்கமங்களுள் ஒவ் வோர் உயிரும் அதனதன் தாய் தந்தை யரின் பாதிப்பகுதி அம்சம் பெற்றே உண்டாகின்றது. ஜன சமூகம் முழுதை யும் ஓர் உருவாய்க் கருதினுல் அதில் ஒரு பகுதி ஆணும், மற்ருெரு பகுதி பெண் ணும் ஆகிறது. இதே உண்மை விலங்கு, பறவை, நிலத்திணை ஆகிய எல்லா உயிர் களுக்கும் பொருந்துகிறது.

சைதன்யம், ஜடம் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களை உடையது இயற்கை. அறி வும் ஆனந்தமும் சைதன்யத்தைச் சேர்ந்

தவைகள். எது அறிகிறதோ, உணர் கிறதோ, மகிழ்கிறதோ அது சைதன்யம். எந்த உடலின் மூலமாக, மெய்யின் மூல மாக, கருவியின் மூலமாக அறிவு மிளிர் கிறதோ அந்தக் கருவிக்கு ஜடம் என்று பெயர். உயிரும் மெய்யும் இணங்கி யிருப்பது வாழ்க்கை. உயிர்த் தத்துவம் சிவம்; உடல் தத்துவம் சக்தி. உடல் இல்லாது உயிர் தன்னை விதவிதமாக விளக்காது; உயிர் இல்லாது உடல் ஒன்றுக்கும் உதவாது; உயிரும் மெய்யும் கொள்ளுகிற கூட்டுறவால் இயற்கைத் திட்டம் இனிது நிறைவேறுகிறது. எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் இக்கோட்பாடு உறுதிப் பாடு பெறுகிறது. சிவ தத்துவத்துக்கும் சக்தி தத்துவத்துக்கும் புறம்பாக இயற் கையில் ஒன்றுமில்லை. மாது ஒருபாகம் ஆனவனாய் —அர்த்தநாரீசுவரனாய் — அவர் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது,

விவேகம் என்னும் கண்கொண்டு காண் பார்க்கு உண்மையாகும்.

ஆலயங்களில் சிவ வழிபாட்டுக்குரிய சின்னமாய் அமைந்திருப்பது சிவலிங்கம். பரந்த கருத்துக்கள் பல இச்சின்னத்தில் புதைந்து கிடக்கின்றன. ஆவுடையாள் என்னும் கீழ்ப்பகுதி சக்தியின் சின்னம். அதில் நாட்டப்பெற்றிருக்கும் லிங்கம் சிவத்தின் சின்னம். சிவசக்தியின் ஐக்கியத்தால் சராசரங்கள் அனைத்தும் தோன்றியுள்ளன என்பதை அது குறிக்கிறது. உருவமற்ற பொருள் உருவம் எடுக்கவும் வல்லது என்பதையும் இச் சின்னம் குறிக்கிறது.

மனைமாட்சி

உலகில் உள்ள உயிர்கள் காமத்துக்கு வசப்பட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கையில் இறங்குகின்றன. சிவமும் சக்தியும் அவர்

களுக்குப் புகட்டும் பாடம் அதற்கு மாரு னது. ஆசையை வெல்லுபவரே அரிய வாழ்க்கை வாழ வல்லவர் ஆகின்றனர். அண்ணலின் அருளுக்குப் பாத்திரமாதற் பொருட்டு உமாதேவி நெடுங்காலம் கடுந் தவம் புரிந்தாள். சிவபெருமானே தமது நிறைநிலை கலையாது பூரணப் பொரு ளாகவே யாண்டும் நிலைத்திருந்தார். அந்நிலைக்கு உக்கிர தபசு என்றும் கோர தபசு என்றும் பெயர். உமாதேவியார் அவரை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது அவருடைய உக்கிர தபசைக் கலைக்க மன்மதன் முன்வந்தான். காமன் என்பது அவனுடைய மற்ெருரு பெயர். காம பாணத்தைத் தொடுத்து அவன் இறைவன்மீது எய்தான். தவவேந்தன் தமது நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தார். மன்மதன் உடனே உரு அழிந்து தகன மானன். இந்நிகழ்ச்சி காமதகனம் எனப்

பெயர் பெற்றுள்ளது. ஆசையை வேர் அறுத்த பின்பே ஹரனும் உமையும் மணந்து கொண்டார்கள். காமத்துக்கு அடிமைப்படாத மனை வாழ்வில் மாட்சி மைகள் அனைத்தும் நிறைந்துள்ளன என்பது சிவபெருமானது போதனை யாகின்றது.

முக்கண்ணன்

நெற்றிக்கண்ணன் என்றும், கண்மேல் ஒரு கண் உடையான் என்றும் சிவபெரு மான் பகரப்பெறுகின்றார். நெற்றியில் இருப்பது ஊனக்கண் அல்ல; அது ஞானக்கண். புலனடக்கம் பழகி முறை யாக பிரம்மசரிய விரதத்தை அனுஷ்டிக் கின்றவனுக்கு ஞானக்கண் தானே உண்டாகிறது. முழுமுதல் பொருளா கிய சிவன் முற்றிலும் ஞானசொருபம். எனவே அவர் முக்கண்ணன் என இயம்

பப்படுகிருர். அவர் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து காமனைக் காய்ந்துவிட்டார் என்பது கொள்கை. இதில் தத்துவம் ஒன்று அடங்கியிருக்கிறது. மங்கிய வெளிச்சத்தில் வழியில் பாம்பு ஒன்றுதென்பட்டது. அதை மிதிக்கும் தறுவாயில் இருந்தவன் துள்ளி அப்புறம் குதித்தான். தீபம் பிடித்துப்பார்த்தபொழுது அதுபாம்பு அன்று, கயிறு என்னும் உண்மை வெளியாயிற்று. ஞானவிளக்கேற்றிப் பார்த்தால் உலகமாகத் தென்படும் பொருள் கடவுளாகத் தென்படும். ஞானக்கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால் உலகம் அவிந்துபோம் என்று இக்கோட்பாடு உருவகப்படுத்தி விளக்கப்படுகிறது. ஞானக்கண் திறக்கப்பெறுபவர்க்குப் பிறகு காமம் கிடையாது. எல்லாம் தெய்வ சொரூபமாகத் தென்படுவதால் காமம் போய் சிவஞானத்தோடு கூடிய பக்தி மிஞ்சுகிறது. கடவுள்

தாமே முக்கண்ணனுயிருந்து மாந்தர் முக்கண்ணர் ஆகவேண்டும் என்ற பாடத்தைப் புகட்டுகிறுர்.

திரிபுர தகனம்

முப்புரம் எரித்த முதல்வன் என்று கடவுள் போற்றப்படுகிறுர். ஜீவர்களாகிய நாம் செய்யவேண்டிய செயல் யாது என்பதைக் கடவுள் செய்துகாட்டுகிறுர். திரிபுர சம்மாரத்துக்கு அவர் தாமே கர்த்தாவானுர். மூன்று அரக்கர்களுடைய கோட்டைகளை அழிப்பது அவசியமாயிற்று. அதற்கு அவர் பெரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்; தக்க தளவாடங்களுடன் போருக்குப் போனுர்; அம்பு ஒன்றுஎடுத்தார்; அதையும் எய்ய அவசியம் இல்லாது போய்விட்டது. அவருடைய புன்சிரிப்பினுல் முப்புரங்களும் இருந்த இடம் தெரியாது மறைந்தன. சத்துவம், ரஜஸ்,

தமஸ் ஆகிய முக்குணங்களும் மூன்று அரக்கர்கள் எனப்படுகின்றன. அவை களின் ஆதிக்கத்தால் பிரபஞ்சம் அனைத்தும் உரு எடுக்கின்றன. முப்பாழ் ஆகிய இம்மூன்றையும் ஒடுக்கிவிட்டால் பிர பஞ்சத்துக்கு அப்பால்உள்ள பெருநிலம் ஜீவனுக்குச் சொந்தமாகிறது. அதாவது ஜீவன் முக்தியடைகிருன். அதற்குக் கட வுளைச் சார்ந்திருத்தல் வேண்டும். அப் படிச் சார்ந்திருக்கக் கற்றுக்கொள்வது பெரிய ஆயத்தம். அவருடைய அருளால் அம்மூன்று புரங்களும் அழிக்கப்படுகின் றன. சிவசாயுஜ்யம் கிட்டுகிறது.

ருத்திரன்

மகாதேவனுக்கு ருத்திரன் என்பது ஒருபெயர். உயிர்களை அழச் செய்பவன் என்று அது பொருள்படுகிறது. அழுகை யின் மூலம் உயிர்கள் பண்பாடு அடை

கின்றன. சம்மாரம் என்பது ஒரு சீரிய செயல். பழுதுபட்ட உடல்களை அவன் அழிக்கிறான். அதற்குப் புறச் சின்னமா யிருப்பது ருத்திர பூமி அல்லது மசானம். அவனுக்குச் சிறந்த கோயில் சுடுகாடு. ஆங்குச் செல்ல அஞ்சுபவர் அவனை வழுத் தத் தகுதியற்றவர் ஆகின்றனர். சர்வ காலமும் சாந்த சொரூபத்தில் இருப்பதே சிவனார் செயல் அன்று. இடையிடையே உக்கிர சொரூபம் எடுப்பதும் அவர் செயல். ருத்திரன், வீரபத்திரன் முதலா யினோர் அவருடைய பயங்கர வடிவங் களாம். அவைகளைப் போற்றுபவர் பயத்தை வெல்லுகின்றனர். மசானத் தில் நுழைய அஞ்சுபவர் கோழைகள். மசானத்துக்குச் சென்றால் தீட்டு ஏற் பட்டுவிடும் என்று எண்ணுபவர் அஞ் ஞான இருளில் உழல்கின்றனர். சிவனார் சுடலைப்பொடி பூசியிருக்கிறார்; வெள்

எலும்பை மாலையாகக் கோத்து அணிந்திருக்கிறார்; கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தியிருக்கிறார். மரணத்துடன் அவர் விளையாடுகிறார் என்பது பொருள். சிவனுக்குச் சொந்தமாவதற்கு விரும்புகின்றவர்களும் அங்ஙனம் மரணத்துடன் விளையாடவேண்டும். "இறப்பு அதனுக்கு என் கடவேன்?" என்பது சிவபக்தனுடைய வாக்கு. காசி என்னும் சிவ க்ஷேத்திரத்துக்கு மஹா ஸ்மசானம் என்று பெயர். சிவனை சேவிப்பவர் மரணத்துடன் விளையாடுகின்றனர்.

கங்காதரன்

ஆகாசத்தினின்று பூலோகத்துக்குப் பிரசன்னமாகும் புனல் கங்கையைப் பரமேசுவரன் தமது ஜடாபாரத்தில் வாங்குகிறார். அதனால் அதன் வேகம் தணிகிறது. பின்பு அது பூமியில் பாய்ச்சப்

படுகிறது. அருள் உலகுக்கும் புறவுலகுக்கும் பயன்படும்பொருள் இதில் புதைந்து கிடக்கிறது. இமயமலை சொரூபமாக சிவபெருமான் அசைவற்றிருந்து கங்கையை வாங்கி உலகுக்கு உணவாவதற்கு அனுப்புகிருர். இது நமக்குக் கண்கூடாக விளங்கும் காட்சி. யோகியர்களுக்கு உச்சந்தலையில் ஸஹஸ்ராரத்தினின்று அமிர்ததாரை வடிகிறது. அதைப் புசித்து அவர்கள் பரமானந்த மெய்துகின்றனர். எம்பெருமான் யோகியர்க்கெல்லாம் இறைவன் ஆகின்ருர். அவரது உச்சந்தலையினின்று வடியும் கங்கை இந்தஅமிர்ததாரையின் சின்னமாகிறது. அதை முன்னிட்டு அவருக்கு கங்காதரன் என்னும் பெயர் வந்தது.

துறவி வேந்தன்

திரிலோகக் குடும்பியாக இருக்கின்ற சிவன் பின்பு தியாகராஜனுகவும் இருக்

கின்ருர். அவர் விசுவத்துக்கே நாதன்; அதாவது அகிலாண்டத்துக்கும் அவர் தலைவன். அப்படியிருந்தும் அண்டங்களி னின்று தமக்கு உரியவைகளாக விலை யுயர்ந்த எதையும் அவர் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அநாதனுக அவர் வாழ் கின்ருர். இரந்துண்பது அவருடைய அன்ருடத் தொழில். குடியிருக்க அவ ருக்குச் சொந்த இடமில்லை. சிறப்பாக அவர் எங்கு வீற்றிருக்கின்ருரோ அந்த இடத்தைத் தங்களுக்குரியதாக்க வேறு யாரும் போட்டிபோட மாட்டார்கள். விசுவநாதனிடம் இத்தகைய முரண்பாடு தென்படுவது வியப்பன்ருே! இவரைப் பெற்றெடுத்தார் யாருமில்லை; அனைத் துக்கும் இவர் முழுமுதற்பொருள்; இவ ருக்குத் தலைவர் யாருமில்லை; இவருக்கு மிக்க நாதன் யாருமில்லையாதலின் இவர் அநாதன். பிறவாத ஒருவர் யாருக்குப்

பிள்ளையாவார்? இறைவனுக்குப் புறம்பாகப் பிரபஞ்சத்தில் பொருள் ஒன்றுமில்லை. தம்மைத் தவிர அவருக்கு வேறு உடைமை ஒன்றுமில்லை. எனினும் சில பொருள்களை அவர் படைத்திருக்கின்றார். ஆபரணமாக அமைந்தவைகள் சில; உபயோகத்துக்காகவென்று அமைந்தவைகள் வேறு சில. ஆபரணமாக அமைந்தவைகளுள் முக்கியமானது பாம்பு. ஆதலால் அவர் பன்னக பூஷணன் என்னும் பெயர் பெறுகின்றார். அவருடைய ஆபரணத்தை அபகரித்துக்கொண்டு போகவோ, கொஞ்ச நாள் உபயோகத்துக்காக இரவல் வாங்கவோ யாரும் முன்வரமாட்டார்கள். ஆக, மற்றவர்களுக்கெல்லாம் உதவாதது, மற்றவர்கள் கண்டு அஞ்சக்கூடிய பாங்கில் அவருக்கு ஆபரணமாக அமைந்திருக்கிறது. பிணத்தைச் சுட்டெரித்த சுடலைப்

பொடியை உடலெல்லாம் அவர் பூசிக் கொண்டிருக்கிறார். பிக்ஷை எடுப்பதற்குக் கபாலம் அல்லது மண்டை ஓடு ஒன்றைக் கையில் வைத்திருக்கிறார். இதையும் விரும்பி வேறு யாரும் கைப்பற்ற மாட்டார்கள். எனவே, உலக நாதன் தமக்கு அணியாகவும், உபயோகத்துக்குரியவை களாகவும் வைத்திருப்பவைகள் அற்ப வஸ்துக்களேயாம். எங்கும் நிறைபொரு ளாகிய அவருக்குத் தனி மாளிகை ஒன் றும் கிடையாது. சிறப்பாக அவர் ஏதே னும் ஓர் இடத்தில் இருக்கிறார் என்றால் அது மசானம். அந்த இடத்தை உரிமைப் படுத்திக்கொள்ள வேறு யாரும் அங்கு வருவதில்லை. அவருடைய 'கோயில் சுடுகாடு; கொல் புலித்தோல் நல்லாடை; தாயுமிலி தந்தையுமிலி; தான் தனியன்' என்பது கோட்பாடு.

சிவபெருமான் ராஜபோகத்தில் மூழ்கி யிருப்பவர் அல்லர். நாளைக்கென்று அவர் உணவு எதையும் தேடி வைத்துக்கொள் வதும் இல்லை. தினந்தோறும் மண்டை ஓட்டில் அவர் பிக்ஷையேற்று உண்கின் றார். அப்படி அவர் இரந்துண்பதில் பொருள் ஒன்று உண்டு. துறவியர் பிக்ஷையேற்கின்றனர். யாசகர்கள் பொருள் ஏற்கின்றனர். இவ்விரண்டு செயல்களுக்குமிடையில் பெரிய வேற் றுமை உண்டு. வறுமையினால் வறியவன் ஐயம் ஏற்கிறான். அதற்கடிப்படையாக மனதில் ஐயப்பாடு இருக்கிறது. சோம் பேறி ஒருவன் உழைக்க முன்வருவ தில்லை. உழைப்பைக் கண்டால் அவன் அஞ்சுகிறான். கஞ்சியாவது கொஞ்சம் கிடைத்தால் போதுமென்று அவன் கெஞ்சுகிறான். அப்படி ஐயம் ஏற்பதால் அவன் தன்னைத்தானே சிறுமைப்படுத்

திக்கொள்கிருன். தியாகி ஒருவனுடைய செயல் அத்தகையதன்று. உடல் அபிமானத்தையும், செல்வச் செருக்கையும், குலம், குடும்பம் ஆகியவைகளினின்று உதிக்கும் செருக்கையும் துறந்தவன் தியாகி. அவன் வீடு வீடாகச் சென்று பிக்ஷை ஏற்கிருன். அதில் துணிபும் சாந்தமும் உண்டு. தற்செயலாகக் கிடைக்கும் உணவை அவன் ஆசையின்றி ஏற்கின்ருன். உணவு அகப்படாதவிடத்து அவன் சஞ்சலப்படுவதில்லே. அகப்பட்ட உணவை உடலில் உறையும் இறைவனுக்கு நைவேத்தியமாகப் படைக்கிருன்.

அத்தகைய துறவியர்களுக்குத் தலேவர் சிவபெருமான். தியாகராஜன் என்னும் பெயர் அவருக்கே உரியது. உலகப் பொருள் எதிலும் தாம் உரிமைபாராட்டு

கிறதில்லே என்பதற்கு அறிகுறியாக அவர் பிக்ஷை ஏற்கின்ருர். உலகம் முழுதும் அன்னே பராசக்திக்கு உரியவை. ஆகையால் உண்மையான இல்லாள் அன்னே பராசக்தி ஒருத்தியே. சிவபெருமானே ஒன்றும் இல்லான். அம்பிகையிடமிருந்து அவர் அன்னம் ஏற்கிருர். உடலுக்குத் தேவையாய் இருக்கிற அன்னத்தை ஏற்பதைவிட சிறந்த பிக்ஷை ஒன்று உண்டு. உள்ளத்தை உறுதிப்படுத்துவது நல்லறிவு. ஒன்றிலும் பற்றுவைக்காது இருப்பதாலும் உள்ளம் உறுதி பெறுகிறது. சிவபெருமான் ஞானத்தையும் வைராக்கியத்தையும் பிக்ஷையாக பராசக்தியிடமிருந்து பெறுகிருர். பிக்ஷைகளுள் இது மிக விசேஷமானது. சக்தியினிடத்திருந்து உலகத்தவர் போகத்தை ஏற்கின்றனர். சக்தியினிடத்திருந்து துறவியர்

யோகத்தை ஏற்கின்றனர். துறவியர்க்கு வேந்தனுகிய தியாகராஜா பிக்ஷாடன ராய் வந்து பிக்ஷையேற்கிருர். உடலுக்கு இன்றியமையாததாயிருக்கும் அன்னத்தையும், உள்ளத்துக்கு இன்றியமையாத தாயிருக்கும் ஞான வைராக்கியத்தையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்கிருர். உடலைப் பேணுவது அன்னம். உயிரை ஓம்புவது ஞானவைராக்கியம். வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் உயிர் உடல் ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்கே ஓம்புதலாம். தியாகிகள் உலகில் இங்ஙனம் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று தியாகராஜா தமது செயலின் மூலம் பாடம் புகட்டுகிருர். ஊர் ஊராய் ஓடித்திரிவதால் மட்டும் தியாகம் வந்து விடாது, வாழ்க்கையில் வைத்துள்ள பற்றுதலைப் போக்குதலே துறவு. பிறப்பு இறப்பு ஆகிய இரண்டையும் சமனுகக் கருதுபவன் தியாகி. வாழ்க்

கையை அனர்த்தமாகும்படி விட்டுவிட வேண்டுமென்பதல்ல இதன் பொருள். உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் தியாகி ஒருவன் எங்ஙனம் உயிர்வாழவேண்டும் என்பதை தியாகராஜா விளக்கிக் காட்டுகிறார். நல்லாரும் பொல்லாரும் கூடி வாழ்க்கை என்னும் கடலைக் கடைகின்றனர். புராணபூர்வமாக இதைப் பகருங்கால் தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைதற்கு ஒன்று கூடினார்கள். வாழ்க்கையே பாற்கடல் என்று உருவகப்படுத்தி இயம்பப்படுகிறது. அன்னத்தை உண்டு உயிர்வாழ வேண்டும். அன்ன மயமாக உடல் வாழ்க்கை இருக்கிறது. ஆகவே அதைப்பாற்கடல் என்று சொல்லுவது பொருந்தும். அதில் நல்லவர்களுக்கும் பற்று உண்டு; கெட்டவர்களுக்கும் பற்று உண்டு. வாழ்க்கைப் பயனைப் பெறுதற்கு நல்லவரும் கெட்ட

வரும் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துழைக்கின்றனர். மற்ற விஷயத்தில் பகைவர்களாக இருக்கும் தேவர்களும் அசுரர்களும் வாழ்க்கைப் பயனைப் பெறும் விஷயத்தில் ஒத்து உழைக்க ஆயத்தமாய் இருக்கின்றனர். வாழ்கையில் கிடைக்கும் பலன்களைப் பங்கிட்டுக்கொள்வதற்கும் அவர்கள் இசைகின்றனர். பாற்கடலிலிருந்து நல்லவர்கள், கெட்டவர்கள் ஆகிய இருதரத்தாருக்கும் கிடைக்கக் கூடியவைகள் செல்வம், ஆபரணம், வண்டி வாகனம், கல்வி, கீர்த்தி, படை, ஆதிக்கம் முதலியன. இப்படி அகப்படுபவைகளை உயிர் வாழ்பவர்கள் வேண்டியவாறு தங்களுக்கிடையே பங்கு போட்டுக்கொள்கின்றனர். தேவர்களும் அசுரர்களும் அச்செயலைச் செய்தார்கள் என்று புராணம் பகர்கிறது. கடைசியாக அவர்களை எடுத்து விழுங்கும் விஷம் வந்தது.

அதைப் பங்குபோட்டுக்கொள்ள அவர் கள் முந்தவில்லை. அதனிடத்திருந்து விலகி ஓட முயன்றனர். ஆனால் அது சாத்தியமாகவில்லை. எங்குச் சென்றாலும் விஷம் அவர்களை விழுங்க வந்தது. கடைசியாக மகாதேவனுடைய முன் னிலைக்குச் சென்று அவர்கள் வணங்கி நின்றனர். சங்கரனும் அவர்களை விழுங்க வந்த விஷத்தைத் தாம் எடுத்து உண் டார். அதைக் கண்டத்தில் நிறுத்தினார். ஆதலால் அவருக்குக் கறை கண்டன் என்றும், நீலகண்டன் என்றும், ஸ்ரீ கண் டன் என்றும் பெயர் வந்தது.

உலகை விழுங்க வந்த விஷம் வேறு ஒன்றுமல்ல. மரணமே விஷம் என்று விளக்கப்படுகிறது. உலகப் பொருள் களைப் பங்குபோட்டுக்கொள்கிறவர்கள் உலக வாழ்வினின்று வரும் மரணத்தை

ஏற்க மறுதலிக்கின்றனர். ஆயினும் அவர்கள் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. மரணத்தினின்று தப்பித்துக் கொள்ளுதற்கு ஒரே ஓர் உபாயம் உள்ளது. சங்கரனிடம் சரணடைவதே அவ்வுபாயம் ஆகும். பின்பு சங்கரன் என் செய்கின்றார்? அவர் செயலில் தியாகத்தின் உச்சநிலையைக் காண்கிறோம். விஷத்தைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்கிறார்; மற்ற நலன்களையெல்லாம் மாந்தருக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார். உலக மக்களுக்கு நலன்களையெல்லாம் வழங்குதலும், கேடுகளையெல்லாம் தமக்குச் சொந்தமாக வைத்துக் கொள்ளுதலும் துறவியர் செயல் ஆகவேண்டும். துறவி வேந்தனாகிய சிவபெருமான் இச்செயலைச் செய்கின்றார். உலகப் பற்றுடையவர் நலன் தருபவைகளைத் தங்களுக்காகவென்று வைத்துக்கொண்டு கேடு விளைவிப்பவை

களை மற்றவர்களிடம் விட்டுவிடுகின்றனர். உண்மையான துறவியர் உலகுக்கு யாண்டும் நலத்தையே வழங்குகின்றனர். அதனால் வரும் கேடுகளைத் தாங்களே ஏற்றுச் சகித்து வருகின்றனர். சிவ பெருமான் நீலகண்டன் ஆனது தியாகத்தின் உச்சநிலையாம்.

திருநடனம்

உயிர்களுக்கு வாழ்க்கை ஆரம்பநிலையில் இருக்கும்பொழுது அது சக்தியினுடைய பரிபாலிப்பில் அடங்கியிருக்கிறது. சிவபோதம் அப்பொழுது பின்னணியில் மறைந்து கிடக்கிறது. பல பிறவிகளில் உயிர்கள் பண்பாடு அடைந்துவருகின்றன. ஞானத்துறையில் ஜீவர்கள் மேலே போகப்போக இக் காட்சி மாறியமைகிறது. சிவசொரூபம் முன்னணிக்கு வரவரச் சக்தியின் செயல்

சிறிது சிறிதாகப் பின்னணிக்குப் போகிறது. கடைசியாக சிவசொரூபத்தில் சக்தியின் ஆதிக்கம் மறைந்துவிடுகிறது. சிவபோதத்தின் தலையெடுப்பு அங்குத் தாண்டவமாடுகிறது. தேவியின் திருநடனமாகத் துவங்கிய வாழ்க்கை முறை அம்பலக் கூத்தனுடைய திருநடனமாக முற்றுப்பெறுகிறது. முற்பகுதியில்ஆடும் தெய்வமாக இருந்தவள் அம்பிகை. பிற்பகுதியில் ஆடும் தெய்வமாக இருப்பவன் ஈசன். இயற்கை என்னும் சுடுகாடு சக்திக்கு ஆடுமிடம். மற்று சித்ஆகாசம் அல்லது அறிவு வெளி ஐயனுக்கு ஆடுமிடம். இந்த அறிவு வெளியானது சித் அம்பரம் என்றும் சித் சபை என்றும் இயம்பப்படுகிறது. அதனிடத்திருந்து கிளம்பும் ஒளியை முன்னிட்டு அது கனக சபை என்றும் பெயர் பெறுகிறது. ஆரம்பதசையில் அன்னையினால் பரிபா

லிக்கப்படும் குழந்தைகள் யௌவன தசையில் பிதாவினுல் பயிலுவிக்கப்படுகின்றனர். ஞானத்துறையில் மேல் நிலேக்கு வந்தவர்கள் சித் சபைக்குத் தலேவனுய் இருக்கும் சபாபதியை வணங்கியாக வேண்டும்.

சபை ஒன்றுக்குத் தலேவனுயிருப்பவனது சாமர்த்தியத்துக்கு ஏற்ப அந்த சபையின் நடைமுறை ஒழுங்குப்பாடு உடையதாக இருக்கும். அகிலாண்டமும் கூடி ஒரு பெரிய சபைஆகிறது. அதற்குச் சபாபதியாக சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ருர். சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களின் இயக்கங்கள், கோளங்களின் இயக்கங்கள், உயிர் வகைகளின் வாழ்க்கை முறைகள், படிப்படியாக உயிர் வகைகள் முன்னேற்றம் அடையும் முறைகள்—சுருங்கச் சொல்லின் அண்டங்கள் அனைத்

தின் இயக்கங்கள் முறை பிறழாது நிகழ்ந்து வருகின்றன. சபாபதியின் அறிவுத் திறமையே அதற்கு முதற்காரண மாகும். சபேசனுய் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமன் தனது செயலின் மூலம் உயிர் களுக்கு ஞான வாழ்க்கைக்குரிய நல்ல பாடத்தைப் புகட்டி வருகிருர். நல் லாசிரியர் ஒருவர் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் புகட்டும் பொழுது தம்மையே மாணுக்கர்களுடைய நிலையில் வைத்துக் கொள்கிருர். மாணுக்கர்களுடன் இருந்துஅவர்கள் கற்கவேண்டிய பாடங் களைத் தாமே கற்று வருவது போன்று காட்டி அவர்களுக்குக் கற்பித்து வரு கிருர். ஜீவர்கள் வாழ்க்கையின் இறுதி நிலையில் எதைச் செய்யவேண்டும் என் பதைச் சபாபதி தாமே மகிழ்வோடு செய்து காட்டுகிருர். முயலகன் என்ற அரக்கன் ஒருவன் இருக்கின்ருன்.

அவன் பிரகிருதியின் பிரதிநிதி. சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய முக்குணங்கள் மய மாக அவன் அமைந்துள்ளான். அத் தகைய அரக்கனை ஒரு காலால் மிதிக் கின்ற பாங்கில் அண்ணல் ஆடுகின்றூர். 'முக்குணமாயுள்ள மாயைக்கு அடிமைப் படாதே, அதை உதைத்துத் தள்ளு. பிரகிருதியின் ஆதிக்கத்தைப் புறக் கணித்தாலொழிய ஞான வாழ்க்கைக் குச் சாதகன் தகுதியுடையவன் ஆகமாட் டான்' என்னும் கோட்பாட்டை இச்செய லின் மூலம் சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு விளக்குகின்றூர். தூக்கிய பாதமோ மற் றொரு கோட்பாட்டை விளக்குகிறது. ஜாக்கிரதம், சொப்பனம், சுழுத்தி என் பன ஜீவர்கள் நாள்தோறும் அனுப வித்துவரும் அவஸ்தைகள் ஆகின்றன. விழிப்பு, கனவு, உறக்கம் என்பன இவைகளின் பொருள். இம்மூன்று

நிலைக்கும் முப்பாழ் என்பது பெயர். துரியநிலை என்பது ஒன்று ஜீவர்களுக்கு உண்டு. அது இந்த மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் பொதுவாய் இருக்கிறது. மேலும் இம்மூன்று அவஸ்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் அது இருக்கிறது. அதை உணர்பவனே ஞான வாழ்க்கைக்குத் தகுதி உடையவனாகின்றான். அப்பொழுதே உண்மையான ஆனந்தத் தாண்டவம் அவனுக்குத் துவங்குகிறது. குஞ்சிதபாதம் இக்கோட்பாட்டை விளக்குகிறது.

அரசமரத்தின் வேர் மலை இடுக்கில் ஆழ்ந்து பதிந்திருக்கிறது. மேல் கிளைகளை எவ்வளவு வெட்டினாலும் உள்ளிருந்து அது முளைத்துக்கொண்டே வரும். ஆணவ அகங்காரம் அத்தகையது. அரசமரத்து வேர் கொடியது

அன்று. ஆனால் அகங்காரமோ கொடியதி லும் கொடியது. புலியைப் போன்று அது பொல்லாதது. துரத்தமுயன்றால் அதன் துஷ்டத்தனம் தோன்றும். அதைக் கொன்றாலொழிய ஆத்ம சொரு பத்தின் மகிமை தோன்றாது. அகங்காரம் என்னும் புலியைச் சிவகுருநாதன் தாமே கொன்று அதன் தோலைத் தமது அரை யில் அசைத்திருக்கிறார். அகங்காரத்தை எங்ஙனம் களையவேண்டும் என்பதை இச்செயலின் வாயிலாக ஜீவர்களுக்கு அவர் பாடம் புகட்டுகிறார்.

மனிதனுடைய மனது மான் போன் றது. அது ஓர் இடத்தில் நிலைத்து இராது. துள்ளிக் குதித்து வெவ்வேறு இடங்களுக்கு நொடிப்பொழுதில் ஓடி விடும். மனது என்னும் மான் எண் ணிறந்த எண்ணங்களில் துள்ளிக் குதிக்

கும் தன்மை படைத்திருக்கிறது. மனதை அடக்கத் தெரிந்தவனே மஹாயோகி ஆகிறுன். எம்பெருமான் இப்பெரிய பாடத்தைத் தமது தாண்டவத்தில் அடக்கி வைத்திருக்கிறுர். ஆடும் தெய்வ மாகிய அவர் ஒரு கையில் மானைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறுர். அவர் கையில் அகப்பட்ட மான் கையில் இருந்தபடியே புறத்திலுள்ள பல பொருள்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக் கவும் கூடும். ஆனுல் அப்படிச் செய்வ தற்கு அதற்கு உரிமை இல்லை. கையில் அகப்பட்ட மான் சர்வகாலமும் அவ ருடைய முகவிலாசத்தைப் பார்த்தவண் ணமாய் இருக்கிறது. ஆத்ம சாதகர் மனதை அங்ஙனம் முற்றிலும் தங்கள் வசத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டும். அத்தகைய மனது சிவசொரூபத்தைச் சிந்திப்பதல்லாது வேறு எச்செயலையும்

செய்யலாகாது. காந்தம் தீட்டிய ஊசி வட திசையையே நோக்குவது போன்று பேரன்பு நிறைந்த மனது பரமனையே சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது கோட்பாடு.

டமருகம் அல்லது உடுக்கையை ஒரு கையில் சிவபெருமான் பிடித்துள்ளார். அது ஓசையை உண்டுபண்ணவல்லது. கடவுள் நாதப்பிரம்மம் எனப்படுகிறார். ஓசை ஒலி எல்லாம் ஆனவர் அவரே. அத்தகைய நாதம் விந்துவின் நிலையைப் பெற்றுள்ளது. விந்து அல்லது வித்து இருந்தால் மரத்தை உண்டுபண்ணிவிடலாம். நாதம் என்னும் விந்துவிலிருந்து உலகு அனைத்தும் உண்டாயிற்று. நாதத்தைக் கிளப்புதல் மூலம் உலகத்தை உண்டுபண்ண முடியும். நாதத்தை நிறுத்திவிட்டால் பிரபஞ்சமும் ஒடுங்கி

விடும். நாதத்தை முறையாகக் கையாளு தலே கடவுள் வணக்கமாகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனிடத்திருந்தும் ஓசை உதித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இறைவனுடைய திருநாமம் என்னும் ஓசையை அவன் தன்னிடத்திருந்து ஓயாது கிளப்புவாளுகில் அதன் மூலம் ஆத்ம சாதகன் தன் சொரூபத்தை தெய்வ சொரூபமாகத் திருத்தியமைக்கலாம். பிறகு அந்த சொரூபத்தையும் கடந்த பெரிய நிலைக்கு அவன் போக வல்லவனுகின்ருன். ஓசையின் மூலம் ஜீவாத்மன் தன்னை மேலானவனுகவோ, கீழானவனுகவோ மாற்றிக்கொள்ள முடியும் என்னும் பெரிய பாடத்தைச் சிவபெருமான் உடுக்கையின் மூலம் புகட்டிக்கொண்டிருக்கிருர்.

மற்ருெரு கரத்தில் கடவுள் கனலை ஏந்தியிருக்கின்ருர். அது ஞானத்தின்

சின்னம். நல்லது கெட்டது ஆகிய எல்லாவற்றையும் சாம்பலாக்கும் தன்மை தீக்கு உண்டு. எல்லாம் எரிந்து போன பிறகு எஞ்சியிருப்பது நீறு. அதை மேலும் தகிக்க தீக்கு இயலாது. சிவஞானம் என்னும் அக்னியானது கர்மத்தையும் கர்மத்திலிருந்து வந்துள்ள உலக வாழ்க்கையையும் எரித்து விடவல்லது. பிரபஞ்ச வாழ்வெல்லாம் எரிந்து போன பிறகு எஞ்சியிருப்பது நீறுபூசிய சிவம் ஒன்றே. அத்தகைய சிவ ஞானம் அமிர்தம் போன்றது. பெருவாழ்வும், பேரானந்தமும் அதனிடத்திருந்து வடிவெடுக்கின்றன. அது பிரகாசம் வாய்ந்தது எனினும் அதனிடத்து சாந்தமும் இனிமையும் நிறைந்திருக்கின்றன. தூய்மைக்கு அது இருப்பிடமாகிறது. இக்கோட்பாட்டைத் தமது ஜடாபாரத்

தில் குடியிருக்கும் சந்திரனைக் கொண்டு அவர் புகட்டுகிறார்.

அண்ணலுடைய தாண்டவத்திலே ஊர்த்வ தாண்டவம் என்னும் பகுதி ஒன்று உண்டு. பிரபஞ்சத்தை அமைப்பதிலும் அதை முறையாக நடாத்துதலிலும் சிவமும் சக்தியும் சேர்ந்து பங்கு எடுத்துக் கொள்கின்றனர். முறையாகப் பிரபஞ்சத்தை நடாத்துதலிலேயே அவர்கள் பேரானந்தம் கொள்கின்றனர். அந்த ஆனந்தத்தின் அறிகுறியாக அவர்கள் இருவரும் தாண்டவமாடுகின்றனர். ஆனந்தம் செயலாக வடிவெடுக்குங்கால் அது தாண்டவமாய் விடுகிறது. பிரபஞ்சத்தை இயக்குதலில் இருவரும் வித விதமாகத் தாண்டவமாடினர். தாண்டவத்தின் பெரும்பகுதியில் சிவமும் சக்தியும் ஒருவருக்கொருவர் நிகராயினர்.

ஆனல் ஊர்த்வ தாண்டவம் என்னும் கடைசி நிகழ்ச்சியில் அம்பிகை சிவபெருமானுக்கு நிகராகவில்லை. இதைச் சாமான்யமாகப் பொருள்படுத்துபவர்கள் பெண் ஒருத்திக்கு ஒற்றைக்காலை தலைக்குமேல் உயரத்தூக்கித் தாண்டவம் புரிவது தகாத செயல் எனக் கருதுகின்றனர். ஆனல் இதைப் பற்றிய உண்மை முற்றிலும் தத்துவத்தைப்பற்றியவிளக்கமாகும். ஜீவன் ஒருவன் பலவிதமான ஞான பூமியைக் கடந்து உச்சந்தலையிலிருக்கும் சஹஸ்ராரம் என்னும் ஏழாவது ஞான பூமிக்குப் போகும்பொழுது அவனுக்கு ஜீவபோதம் மிச்சமிருப்பதில்லை. கடலில் கலக்கின்ற நதிபோன்று தனது வியக்தியை யெல்லாம் அவன் இழந்து விடுகிருன். சுத்த சிவம் ஒன்றே எஞ்சியிருக்கின்றது. சக்தியும் தன் இயல்பை ஆங்கு இழந்து விடுகின்ருள். ஊர்த்வ

தாண்டவத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு இதுவேயாம்.

அடிமுடி காணாத நிலை

சிவனைப்பற்றிய மற்றொரு கோட்பாடு உண்டு. படைக்கின்ற தெய்வமும், காக்கின்ற தெய்வமும் ஆகிய பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் தத்தம் பெருமையைஎடுத்து விளக்க ஆரம்பித்தனர். இவ்விருவரும் தம்மையே பெரிய பொருளாக எடுத்துக் காட்ட யத்தனித்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கிடையில் மற்றொரு பெரிய பொருள் தென்பட்டது. அதன் அடியையும் முடியையும் காண அவர்கள் இருவரும் முயன்றனர். ஒருவர் பன்றியாகப் பாதாளமெங்கும் சென்று பார்த்தார். மற்றவர் அன்னமாக மேல் நோக்கிச் சென்று பார்த்தார். அப்பொருளின் எல்லையைக் கண்டுபிடிக்க இருவருக்கும்

இயலவில்லை. அது ஆதியந்தமில்லாத அகண்ட வஸ்து என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர். சமயவாதிகள் இக்கோட்பாட்டை தெய்வங்களுக்கிடையில் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் உயர்வு தாழ்வைக் காட்டுதற்கென்று அமைந்ததல்ல இக்கோட்பாடு. பரம்பொருள் உருவம் உடையதாகவும் இருக்கின்றது; உருவத்தைக் கடந்தநிலையிலும் இருக்கிறது. வேதாந்த பூர்வமாகப் பகர்வோமாயின் அதே பொருள் சகுணபிரம்மமாகவும் நிர்க்குணப் பிரம்மமாகவும் இருக்கிறது. சகுணபிரம்மத்தின் வெவ்வேறு அம்சங்களாகத் தேவதைகள் அனைவரும் வந்தமைகின்றனர். அந்த அளவில் அவர்கள் தத்தமக்குரிய வியக்தியை அல்லது வடிவத்தை எடுத்துக்கொள்கின்றனர். வடிவம் படைத்த பகுதி வடிவத்துக்கப்பாலுள்ளதை முழு

தும் அறிந்துகொள்ள முடியாது என்பது கோட்பாடு. மெய்ப்பொருள் ஒன்றுதான் இருக்கின்றது. அது இத்தனை தெய்வங்களாகத் தன்னைத் தோற்றுவித்துக்கொள்கிறது. இத்தோற்றங்களுக்கெல்லாம் அப்பால் அகண்ட வஸ்துவாகவும் அது இருக்கின்றது. அந்த அகண்ட வஸ்துவை எப்பெயர் இட்டும் அழைக்கலாம். ஆனால் அதற்கு அடிமுடி காண வடிவம் எடுத்துள்ள எப்புருஷனுக்கும் இயலாது என்பது கருத்து.

தக்ஷிணாமூர்த்தி

மலையுச்சியை எட்டிய ஒருவன் கீழும் மேலும் எல்லாத் திசைகளிலும் வெட்ட வெளியையே காண்கின்றான். வெட்ட வெளியிலுள்ள மேடுபள்ளங்கள் அவனுக்குத் தென்படுவதில்லை. பரந்த ஒரே வெளியை அவன் காண்கிறான். சிவ

சொரூபத்தில் பல படித்தரங்கள் இருக்கின்றன. பிரபஞ்சத்தின் நடைமுறையாக அவருடைய சொரூபம் ஆரம்பிக்கிறது. பிறகு படிப்படியாக அந்த சொரூபம் மேல் நிலைக்குப் போகிறது. சிவ சொரூபத்தின் உச்சநிலை என்று தக்ஷிணாமூர்த்தியைச் சொல்லலாம். கல் ஆல மரத்தினடியில் அவர் தென்முகமாக வீற்றிருக்கிறார். தக்ஷிணம் என்னும் சொல் தெற்கு எனப் பொருள்படுகிறது. ஆலமரம் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைக்குப் புறச்சின்னமாகும். உலக வாழ்க்கையின் உயர்ந்த லக்ஷியம் எது என்பதை ஆலமரமும் அதன் அடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவ சொரூபமும் சேர்ந்து விளக்குகின்றன. உத்தமனை அடைவதற்கு உலக வாழ்க்கை உதவி புரிதல் வேண்டும் என்பதே அதன் உட்கருத்து. பரமனை அடைதற்கென்று பாரினில்

வசித்திருப்பவரே பெருமக்கள் ஆகின்றனர். மற்ற லக்ஷியங்களெல்லாம் சிற்றுயிர்களாலும் அடையப்பெறுபவைகள் ஆகின்றன. பாரமார்த்திகப் பெருநிலை என்னும் பேறு அலாதியாக மக்களுக்கே உரியது ஆகிறது. மக்களாக மண்ணுலகில் பிறந்தவர்கள் மெய்ப்பொருளை அடைய முயலுதல் வேண்டும்.

குரு என்பதன் பொருள் பெரியவன். தேவர்க்கெல்லாம் தேவனாகிய மஹாதேவன் தொல்லோன். பழையவைகளுள் அவரே மிகப்பழையவர். ஆயினும் அவர் தென்முக தேசிக வடிவத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது ஒரு யுவன் ஆக அவர் காட்சி கொடுக்கிறார். பரம்பொருளிடத்து எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படுகிறதில்லை. ஆதலால் அவர் என்றைக்கும் புத்தம் புதியவராகவே பொலிகின்றார்.

எல்லாவற்றிற்கும் முன்னையவர் சிவன்; எல்லாவற்றிற்கும் பின்னையவராக எஞ்சியிருப்பவரும் சிவன். என்றைக்கும் மாருதிருப்பதே அவரது இளமைக்குக் காரணம். சிஷ்யர்களாக அவரை அணுகியுள்ள ரிஷிகளோ மிகமிக வயோதிகர்கள்; பிறவிகள் பல எடுத்த பெருமக்கள் அவர்கள். பிரபஞ்சத்தைப் பற்றியும் பரம்பொருளைப் பற்றியும் அவர்கள் பெற்ற அனுபவம் அளவையில் அடங்காதது. அனுபவத்தில் அவர்கள் முதியோர். அவர்கள் பெற்ற பலதிறப்பட்ட அனுபவங்களே அவர்களது முதுமைக்கு முகாமையாகின்றன. ஆக, குரு யுவனாகவும், சிஷ்யர்கள் விருத்தர்களாகவும் கூடியிருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

பரமகுரு ஆகிய தக்ஷிணமூர்த்தி வீராசனம் பூண்டிருக்கிருர். அவர் ஏன் அப்

படிச் செய்யவேண்டும்? வெற்றியடைந்துள்ள ஒருவர் வீராசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ருர். வீரர்களுள் அவரையே வீரேசுவரன் என்று சொல்ல வேண்டும். பரஞானத்தை அடைவதொன்றே உண்மையான வெற்றி. பரஞானம் அடைவதும் பரம்பொருளை அடைவதும் ஒன்றே. பரத்தை அடைந்தவன் பின்பு பெற வேண்டியது ஒன்றுமில்லை. பிரபஞ்சப் பொருள்களை அடைந்தவன் அவைகளை நாளடைவில் இழந்து விடுவான்; பரத்தை அடைந்தவனே அதை இழந்து விடுவதில்லை. ஆதலால் பரத்தை அடைதல் ஒன்றே வெற்றிகளுள் ஒப்பு உயர்வு அற்றதாகிறது. ஏனைய பொருள்களை ஒருவன் பெற்ருல் வேறு ஒருவனுக்கு அதனல் நஷ்டம் வருகிறது. ஒருவனுக்கு லாபம் வரும்பொழுது மற்றெருவனுக்கு அது நஷ்டம் ஆகிறது. ஆனல் பரம்

பொருளை ஒருவர் அடைவதால் வேறு யாருக்கும் நஷ்டமில்லை. எல்லார்க்கும் அந்நிகழ்ச்சி நன்மை தருவதாகவே நிகழ்ந்து விடுகிறது. அத்தகைய அரும் பெரும் செயலைச் செய்பவர் வீராசனத் தில் வீற்றிருப்பதுதானே முறை! தக்ஷிணா மூர்த்தி வீராசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார்.

சின்முத்திரை தரித்துள்ளார் சிவகுரு. சாந்தமும் தூய்மையும் அவர்பால் திகழ் கின்றன. பரஞானமே வடிவெடுத்தா லன்ன அவர் வீற்றிருக்கிறார். அவர் ஓங் காரத்தின் உட்பொருள். அகண்ட சச்சி தானந்தமாயுள்ள பரமாத்மா தன்னில் தான் திருப்தியடைந்தவராய் இருக்கி றார். மனம் மொழிக்கு எட்டாத பெரு நிலை அது. பேச்சுக்கு ஆங்கு இடமில்லை. அந்த ஆனந்தத்தில் ஒரே மௌனம். ஜீவன் அடையவேண்டிய முடிவானநிலை

அதுவாகும். பரமசிவன் தாமே அப்பெரு நிலையில் இருந்து பக்குவமடைந்த ஜீவர்களுக்கு அதைக் காட்டியருளுகின்றார். இடையறாத மௌனோபதேசம் அவரது சொரூபத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அக்கடவுளை அணுகியிருப்பவர்கள் நேர்மையான வாழ்வே வடிவெடுத்துள்ள மாமுனிவர்கள். கருவி கரணங்கள் ஓய்ந்த தொண்டர்கள் என்று அவர்களையே இயம்புதல் வேண்டும். தெளிந்த கண்ணாடியின் எதிரில் உள்ள பொருள்கள் உள்ளபடி தென்படுகின்றன. தெளிந்த கண்ணாடி போன்ற உள்ளத்தை அம்முனிவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள். சிவபெருமானது மௌனோபதேசத்தின் உட்கருத்து அவர்களுடைய உள்ளத்தில் உள்ளபடி விளங்கிவிடுகிறது; ஐயம் அறவே அகன்றுவிடுகிறது; ஆத்மாவின் நிஜசொரூபத்தைப் பற்றிய

ஞானம் ஒளிர்கிறது. பிறவிப் பெருங் கடலைக் கடந்தாய்விட்டது. பேரானந்தப் பெருநிலை என்னும் கடலினுள்ளே ஜீவன் என்னும் நதி நுழைந்தாய்விட்டது. நதி என்னும் பெயரை இழந்துவிட்டுக் கட லுள் அது கடலாய்விடுகின்றது. வீடு என்பதும் சிவ சாயுஜ்யம் என்பதும் முக்தி என்பதும் இதுவே. ஜடநிலையில் வாழ்க்கையைத்துவக்கிய ஜீவனைப்படிப் படியாகப் பக்குவப்படுத்தி இறுதியில் தம்மில் லயமாக்கிக்கொள்கின்றார். எல் லாம் சிவசொரூபம் ஆய்விடுகின்றது. ஜீவனை இப்பெருநிலையில் கொண்டு சேர்ப்பவர் தக்ஷிணாமூர்த்தி.

தர்ம சக்கரம்

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனத் திங்கள்
வெளியீடு

ஆசிரியர்: *சுவாமி நித்தியானந்தர்*

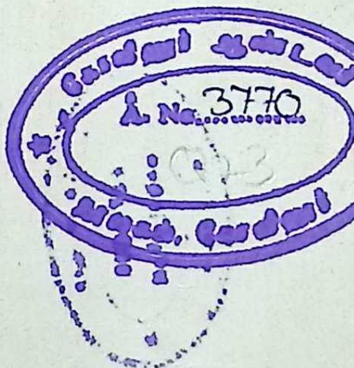
ஒவ்வொரு இல்லத்தையும் புனிதப்படுத்தும்

தமிழ் மாத சஞ்சிகை

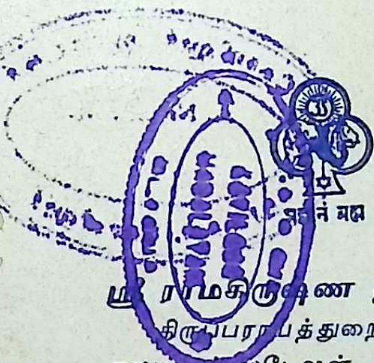
அறிவு வளர்ச்சிக்கு—ஆத்மீக முன்னேற்றத்திற்கு—இல்லற வாழ்விற்கு இணையற்ற பொக்கிஷம். டல அனுபவ ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ஆன்றோர் அறிவுரைகள் அனைத்தும் தாங்கி 1952 ஜனவரி முதல் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. விவரங்களுக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

திருப்பராய்த்துறை-639 115
திருச்சி ஜில்லா

காரியதரிசி
தர்ம சக்கரம்

No. 3770

தபோவனத் தொடர் 1

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனம்

திருப்பராய்த்துறை – 639 115

எலமனூர் ஸ்டேஷன், திருச்சி ஜில்லா.

விலை 70 பைசா